# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **V. X. N.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2022, č. j. CPR-29460-3/ČJ-2022-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 28. 12. 2022, č. j. 60 A 24/2022-30,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2022, č. j. CPR-29460-3/ČJ-2022-930310-V236. Tímto rozhodnutím žalovaná potvrdila prvostupňové rozhodnutí Policie České republiky, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 8. 2022, č. j. KRPU-81830-104/ČJ-2019-040026-SV, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců a stanovena lhůta k vycestování z území v délce 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Stěžovatel namítá předně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tu spatřuje v tom, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho námitkami, pokud jde o (i.) absenci konkrétního poukazu v napadeném rozhodnutí na právní předpis, který měl porušit, a (ii.) zásah a přiměřenost dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Uvádí, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti vycestovat do země původu (Vietnamu), na které krajský soud ve svém rozhodnutí odkázal, nevypovídá ničeho o přiměřenosti zásahu. Pokud jde o věcnou argumentaci, namítá, že jeho jednání by bylo možné kvalifikovat pouze jako porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Uložení správního vyhoštění poté považuje za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Konečně

namítá, že ve správním řízení nebylo ověřováno, zda je možné realizovat soukromý a rodinný život v domovském státě.

[3] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[4] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti tam vyslovených názorů na současnou právní úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě *hrubě* pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že NSS soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak *výrazné intenzity*, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy *zjevných* pochybení krajského soudu.

[5] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[6] K požadavkům na odůvodňování soudních rozhodnutí a jejich přezkoumatelnost existuje ustálená judikatura. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že aby bylo soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, a ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Povinností soudu je tak řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tak je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek

(rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud tedy musí předložit vlastní ucelenou argumentaci, která oprávněnost vznesených námitek vyvrací. Tento postup je přitom rovněž v souladu s judikaturou Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[7] Pokud jde o rozhodování o správním vyhoštění, lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015-37, podle něhož správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, tedy nejen zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne ze dne 6. 8. 2015, čj. 2 Azs 98/2015-37). Typicky se však jedná právě o *opakované* porušení ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. pokud dojde k neoprávněnému pobytu na území v rozporu s předchozím rozhodnutím o správním vyhoštění či uloženou povinností vycestovat z území (srov. rovněž např. rozsudky NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017-35, či ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 137/2020-27, či ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 Azs 405/2018-43).

[8] Konečně i k otázce posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění s ohledem na soukromý a rodinný život cizince existuje ustálená judikatura. Z ní plyne, že zohlednit je třeba zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, jakož i to, zda neexistují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu (rozsudky NSS ze dne 5. března 2013 č. j. 8 As 118/2012-45 či ze dne 23. května 2018 č. j. 6 Azs 88/2018 - 38, a například rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. ledna 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99). Pro účely tohoto posouzení hrají podstatou roli tvrzení samotného stěžovatele (např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 5 Azs 220/2019-33). Významná z hlediska veřejného zájmu konkurujícího právu cizince na respektování rodinného života je navíc i předchozí trestná činnost cizince a problematická pobytová historie na území (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32, ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018-28 či ze dne č. j. 6 Azs 313/2020-40). Veřejný zájem státu na správním vyhoštění cizince tedy může převážit nad právem na respektování soukromého a rodinného života, jež zahrnuje rovněž posouzení nejlepšího zájmu dítěte při správním vyhoštění jeho rodiče (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 2020/2019-33).

[9] K řešení všech otázek nastolených v kasační stížnosti tedy existuje ustálená judikatura. Nejvyšší správní soud neshledal tuto judikaturu rozpornou. Rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil *zjevného* pochybení, které by mělo *zásadní* dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Rozhodnutí žalovaného a krajského soudu má oporu ve správním a soudním spise a reflektuje závěry citované judikatury. Krajský soud se v bodech 18 a 19 napadeného rozsudku podrobně věnoval konkretizaci stěžovatelem porušeného předpisu ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Pokud stěžovatel opakovaně nerespektoval ustanovení zákona o pobytu cizinců, nelze v jeho případě hovořit o uplatnění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 tohoto zákona.

[10] Přiměřeností dopadu rozhodnutí o vyhoštění se poté krajský soud věnoval v bodech 23 až 25 napadeného rozsudku. Námitka, že tak krajský soud učinil pouze v bodě 27 s odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, tudíž není přiléhavá; v tomto bodě se krajský soud zabýval překážkami vycestování s ohledem na situaci v zemi původu. Samotné posouzení přiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele a jeho rodině (jež krajský soud v bodě 23 převzal ze správních rozhodnutí) reflektuje závěry citované judikatury, včetně kritérií stanovených v rozsudku č. j. 8 As 118/2012-45, na která stěžovatel v žalobě a v kasační stížnosti poukazuje (srov. zejména strany 5 až 7 prvostupňového rozhodnutí a strany 6 až 9 napadeného rozhodnutí). Správní orgány i krajský soud provedly rovněž judikaturou vyžadované posouzení s ohledem na konkurující veřejný zájem státu na vyhoštění stěžovatele na straně jedné a soukromým zájmem stěžovatele a jeho rodiny, včetně nezletilých dcer, na respektování soukromého a rodinného života. Zohledněna byla konečně i možnost přenesení společného života stěžovatele a jeho rodiny do země původu (s ohledem na zázemí rodiny v ČR a naopak existující rodinné vazby stěžovatele ve Vietnamu).

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 120 ve spojení s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu